

Συνάντησις δεκάτη ενάτη: **ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΛΑΣΠΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ** (2012)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ: **(Τό «Μέγα Απόδειπνον»)**

Διδάσκουν οι Πατέρες:

✦ «**Ἐπτάκις τῆς ἡμέρας ἤνεσά σε...**» Πολλές φορές κατά τό διάστημα τῆς ἡμέρας σέ ἐδοξολόγησα. (Ψαλμ. 118, 164)

✦ Ἡ προσευχή εἶναι ἡ ἀναπνοή τῆς ψυχῆς μας. «**Μνημονευτέον Θεοῦ μᾶλλον ἢ ἀναπνευστέον**». (Γρηγόριος ὁ Θεολόγος)

✦ «**Ἀδελφοί, βοᾶτε ἀπό πρωῆ ἕως ἑσπέρας, εἴ δυνατόν καί ὅλην τήν νύκτα, τό «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με'»**». (Ἱερός Χρυσόστομος)

Σέ ὅλη τήν πορεία τῆς ζωῆς του ὁ χριστιανός ἔχει στραμμένη τήν προσοχή του στόν Θεό. Ἐπικοινωνεῖ μαζί Του μέσω τῆς προσευχῆς καί εἰδικά τό βράδυ ζητᾷ σκέπη καί στοργική προστασία. Διότι τήν ὥρα αὐτή ἐνεδρεύουν οἱ πονηρές δυνάμεις τοῦ κόσμου, ὁρατές καί ἀόρατες, γιά νά μᾶς πειράξουν. Αὐτή τήν ἀνάγκη τῆς ψυχῆς νά ἐπικοινωνῇ μέ τόν Δημιουργό καλλιεργεῖ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μέ τήν καθιέρωσι κατά τήν διάρκεια τῆς ἡμέρας «εἰδικῶν προσευχῶν». Μία ἀπό αὐτές εἶναι καί ἡ ἀκολουθία τοῦ ἱεροῦ «Ἀποδείπνου». Γί' αὐτό θά μιλήσουμε σήμερα.

* * *

«*Λοιπός ἔστι καί τελευταῖος ὁ ἀπόδειπνος ὕμνος, ὄν ἐπί τόν ὕπνον ἤδη τρεπόμενοι καί τήν ἀνάπασιν τοῦ σαρκίου, τῷ Θεῷ λειτουργοῦμεν*» (Αγ. Μάρκου Εὐγενικοῦ, Ἐξήγησις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας)

Ἡ ἀκολουθία τοῦ Ἀποδείπνου εἶναι ἡ τελευταία ἀκολουθία τοῦ νυχθημέρου. Εἶναι ἀπό τίς ἀρχαιότερες ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀποτελεῖ τήν συνέχεια τῆς ἀντίστοιχης νυκτερινῆς προσευχῆς τῶν Ἰουδαίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί ὁ πυρήνας της βρίσκεται στήν πολύ παλαιά πρᾶξι τῶν μοναχῶν πού προσεύχονται στήν ἀρχή τῆς νύχτας μέ τόν 90^ο ψαλμό:

«*Ὁ κατοικῶν ἐν βοήθειᾳ τοῦ Ὑψίστου*» γιά τήν ἀπαλλαγή ἀπό κάθε «*φόβο νυκτερινό*».

* * *

Ἦταν ἀπό τίς ὠραιότερες κοινές προσευχές τῶν πρώτων χριστιανῶν. Γράφει ἀργότερα ὁ Μέγας Βασίλειος. (ΕΠΕ 8, 351) «*Ὅταν τελειώνει ἡ ἡμέρα, πρέπει νά εὐχαριστοῦμε τόν Θεό γιά ὅσα μᾶς χάρισε. Καί καθώς ἀρχίζει ἡ νύχτα, ζητοῦμε ἀπό τόν Θεό νά μᾶς χάριση ἀνάπασιν ἀπρόσκοπτη καί ἐλεύθερη ἀπό πειρασμούς καί φαντασίες κακές*».

Τά πρώτα χρόνια ἡ ἀκολουθία αὐτή περιελάμβανε μόνο κάποιους ψαλμούς. Σιγά-σιγά προστέθηκαν εὐχές καί αἰτήσεις καί γύρω στόν 4^ο αἰῶνα πῆρε τήν μορφή Ἀκολουθίας. Καί ἐπειδή, ἡ προσευχή αὐτή γινόταν μετά τό βραδυνό φαγητό καί πρὶν ἀπό τόν ὕπνο, πῆρε τό ὄνομα «Ἀπόδειπνον».

Προοδευτικά ὁμως μέ τή συνεχή προσθήκη εὐχῶν ἀπέκτησε μεγάλη διάρκεια. Γί' αὐτό τόν 13^ο 14^ο αἰῶνα φάνηκε ἐπιτακτική ἡ ἀνάγκη συντομεύσεως τῆς Ἀκολουθίας, πού πῆρε τό ὄνομα «Μικρό Ἀπόδειπνο». Τό «Μεγάλο» ψάλλεται τήν κατανυκτική περίοδο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Ἔτσι, στούς ἐνοριακοῦς Ναοῦς, ➔ ➔ ἀπό τήν Δευτέρα ἕως τήν Πέμπτη τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Ἀποδείπνου. Τήν Παρασκευή μαζί μέ τούς «Χαιρετισμούς» στήν Ὑπεραγία Θεοτόκο ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Μικροῦ Ἀποδείπνου. Τό Μικρό Ἀπόδειπνο τελεῖται τίς ὑπόλοιπες ἡμέρες τοῦ χρόνου, κατ' ἴδιαν στά

σπίτια από τούς ιερείς και εύλαβεῖς λαϊκούς ἢ ἀπό κοινοῦ στὰ μοναστήρια.

Τὸ «Μέγα Ἀπόδειπνο» διαιρεῖται, ὅπως σημειώνει ὁ ἅγιος Συμεὼν Θεσσαλονίκης, σὲ τρία μέρη «εἰς τρεῖς μοῖρας, εἰς τύπον τῆς ἁγίας Τριάδος καὶ τὴν ὑπὲρ ὑμῶν ἐξιλέωσιν». Ὅλα δὲ τὰ λειτουργικά του στοιχεῖα, οἱ ψαλμοί, οἱ εὐχές, τὰ τροπάρια εἶναι γεμᾶτα κατάνυξι, συντριβή, δοξολογία καὶ δέησι γιὰ τὴν ἀμόλυντη καὶ ἐνενόχλητη διέλευσι τῆς νύχτας.

Ὁ ὕπνος μας στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ.

Ὁ πιστὸς ἐμπιστεύεται κι αὐτὸν τὸν ὕπνον του στὴν ἀγάπη καὶ τὴν προστασία τοῦ Θεοῦ. Ὅπως Ἐκεῖνος τὸν προστάτεψε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας, ἔτσι καὶ τώρα, στίς ὥρες τοῦ ὕπνου Αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ ἄγρυπνος φρουρὸς καὶ προστάτης του.

Ἡ πίστις του αὐτὴ ἐκφράζεται μὲ θαυμάσιους νυχτερινούς ψαλμούς ὅπως τὸν 4^ο μὲ τὸ «*ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τὸ ἀντό κοιμηθήσομαι καὶ ὑπνώσω....*», (μὲ τὴν ἐλπίδα μου στερεὰν πρὸς Σέ θὰ κοιμηθῶ ἡσυχος καὶ εἰρηνικός, θὰ χορτάσω τὸν ὕπνο.....), τὸν 12^ο μὲ τὸ «*φώτισον τοὺς ὀφθαλμούς μου, μήποτε ὑπνώσω εἰς θάνατον*», (φώτισε τὰ μάτια μου τὰ βυθισμένα εἰς σκότος θλίψεων καὶ συμφορῶν, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποῖου κινδυνεύω νὰ καταληφθῶ ἀπὸ τὸν θανατηφόρο ὕπνο τῆς ἀπογνώσεως καὶ ἁμαρτίας) τὸν 30^ο μὲ τὸ «*εἰς χεῖράς σου παραθήσομαι τὸ πνεῦμά μου...*», (Εἰς τὴν ἀκαταγώνιστον δύναμιν τῶν χειρῶν σου θὰ ἐμπιστευθῶ τὴν ψυχὴν μου..), τὸν 90^ο μὲ τὸ «*οὐ φοβηθήσῃ ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ.....*», (Δέν θὰ φοβηθῆς ἀπὸ κίνδυνο νυχτερινό....). Ἐπίσης θὰ βροῦμε τὸν περίφημο ψαλμὸ τῆς μετανοίας, τὸν 50^ο, τὸ «*Ελέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...*», καὶ κείμενα γεμᾶτα μετάνοια καὶ συντριβή, ὅπως τὴν προσευχὴ τοῦ Μανασσῆ βασιλέως τῆς Ἰουδαίας.

Ἔχουν διασωθεῖ ἐπίσης στὸ «Μέγα» Ἀπόδειπνο καὶ τρία ἀρχαῖα τροπάρια.

✠1^ο.

*Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός,
γνώτε ἔθνη καὶ ἠτᾶσθε
ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.*

Εἶναι ἀπὸ τούς πιὸ χαρακτηριστικούς ὕμνους πού ψάλλουμε στὴν Ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου ἀποδείπνου, προέρχεται ἀπὸ τὴν ὠδὴ τοῦ Ἡσαΐα (Ἠσ. Η,9-10). Ἀλλὰ καὶ οἱ περισσότεροι στίχοι, πού πλαισιώνουν αὐτὸ τὸ ἐφύμνιο, βρίσκονται στὸν Ἡσαΐα (κυρίως στὸ ἔνατο κεφάλαιο).

✠2^ο.

Ἡ ἀσώματος φύσις τὰ Χερουβείμ.....

✱

Παναγία Παρθένε, μήτηρ Θεοῦ, ...

Ἀρχαιότατος δογματικὸς καὶ ἱκετευτικὸς ὕμνος, πού μπορούμε πάντοτε κι ἐμεῖς νὰ τὸν ψάλλουμε. Στὸν «οὐρανόν», ἂ τὰ Χερουβείμ καὶ τὰ Σεραφεῖμ καὶ οἱ χιλιάδες καὶ μυριάδες τῶν ἀγγελικῶν τάξεων ἀκατάπαυστα δοξολογοῦν τὸν Κτίστην καὶ Δημιουργὸν τῶν ὀρατῶν καὶ ἀόρατων ὄντων καὶ στὴ «γῆ», ἂ ἐμεῖς οἱ πιστοὶ καὶ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ ἐπαναλαμβάνουμε τὴν τρισάγιον ἀγγελικὴν δοξολογία. Τί τιμὴ ἀποτελεῖ τοῦτο γιὰ ἐμᾶς! Μὲ τὰ χοϊκὰ στόματά μας, μὲ τὴν πῆλινη γλῶσσα μας προφέρουμε δοξολογία εἰς τὸν ἀόρατον καὶ παντοδύναμο Θεό. Καὶ ἡ ἀγαθότης του δέχεται καὶ τίς δικές μας φωνές μὲ στοργὴ καὶ εὐχαρίστησι πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ ἐκείνη πού δοκιμάζει ἡ μητέρα, ὅταν τὸ βρέφος τῆς τῆς ἐκδηλώνει τὴν ἀγάπη του.

Ἄραγε εἶναι ἡ καρδιά μας, ἡ διάνοιά μας καὶ τὸ στόμα μας ἀγνά καὶ καθαρὰ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ὅσο τουλάχιστον εἶναι τοῦ ἀθώου καὶ ἀκάκου βρέφους; Διότι ὁ Θεὸς δέχεται τὴν προσευχὴν μας, ὅταν μισοῦμε καὶ ἀποστρεφόμεσθε τὴν ἁμαρτία, ποθοῦμε τὴν ἀγιότητα, ἐργαζόμεσθε νὰ ἀποκτήσουμε τὴν ἀγνότητα, τὴν ὁποία δικαίως ζητεῖ ἀπὸ ἐμᾶς καὶ θέλει ὁ Θεός. Τί λέτε, τὴ δικὴν μας προσευχὴν, τὴν δέχεται ὁ Θεός;

✠3^ο.

*Παναγία Δέσποινα Θεοτόκε,
πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν.....*

Τὸ τρίτο τροπάριο εἶναι λαϊκῆς ἐμπνεύσεως καὶ γεμᾶτο κατάνυξι. Παρακαλοῦμε τὴ Παναγία, τὴν Μητέρα τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅλους τούς Ἁγίους νὰ μεσιτεύουν στὸ Θεὸ «ὑπὲρ ἡμῶν». **«Πολὺ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη»** (Ἰακ. ε' 16) μᾶς βεβαιώνει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Εἰσακούει ὁ Πανάγαθος τίς προσευχές τῶν ἐκλεκτῶν τέκνων Του καὶ χαρίζει εἰς ὅλους κάθε τί πού εἶναι ἀπαραίτητο καὶ γιὰ τὴν σωτηρία μας καὶ γιὰ τὴν ἄνετη ἐπὶ τῆς γῆς ζωὴ μας.

Θά ἦταν παράλειψις μας ἐάν δέν ἀναφέραμε τὸ σύντομο, κατανυκτικό καί γεμῆτο δέση τροπάριο,

*Κύριε τῶν Δυνάμεων, μεθ' ἡμῶν γενουῖ
ἄλλον γάρ ἐκτός Σου βοηθόν ἐν θλίψεσιν οὐκ ἔχομεν.
Κύριε τῶν δυνάμεων, ἐλέησον ἡμᾶς.*

πού ψάλλεται ὡς ἐφύμνιο στὸν 150ὸ ψαλμὸ «*Αἰνεῖτε τὸν Θεόν ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ*»... Καταφεύγουμε στὸ Θεό. Ζητοῦμε τὴν προστασία Του. Θέτομε τὸν ἑαυτὸν μας κάτω ἀπὸ τὴν πατρικὴν Του σκέπη. Αὐτὸς πού ἐπροστάτευσε τὸν Ἰακώβ καί ὅλους τοὺς γενάρχες τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ. Αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶναι καί δικός μας προστάτης καί δικός μας βοηθός. Καί μᾶς βοηθᾷ καί σάν ἔθνη καί σάν κοινωνίες, ἀλλὰ καί σάν ἄτομα. Ἔχομε δυσκολίες πνευματικές, ὑλικές; Δέν ἀπελπιζόμαστε. Καταφεύγουμε στὸν Παντοδύναμο, στὸν Πανάγαθο. Καί μέ τὴν συναίσθησι τῆς δικῆς μας ἀδυναμίας, ἀναγνωρίζοντες καί ὁμολογοῦντες τὴν ἀπεριόριστο ἐξουσία καί κυριαρχία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ ὅλων τῶν ζητημάτων ταπεινά θά Τὸν ἰκετεύωμεν: «*Κύριε τῶν Δυνάμεων, μεθ' ἡμῶν γενουῖ*» καί νά εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ὅσο θερμότερα ἢ προσευχὴ μας τόσο πλουσιωτέρα θά εἶναι καί ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ πρὸς ἐμᾶς.

Ἄλλα ἐνδιαφέροντα στοιχεῖα τῆς ἀκολουθίας εἶναι ἡ «*Δοξολογία*», τὸ «*Πιστεύω*» τὸ «*Ἄξιον ἔστι*» καί ἰκετήριες Εὐχές δύο στὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό καί μία στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο. Ἀρχικά ἀπευθυνόμαστε στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο καί τὴν ἰκετεύουμε λέγοντας: «*Ἀσπιλε, ἀμόλυντε*», γίνε «*θερμὴ προστάτις καί βοηθός*»... καί τελειώνοντας ἰκετεύουμε τὴ Δέσποινα τοῦ Οὐρανοῦ λέγοντας μέ πόνο: «*Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σέ ἀνατίθηναι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου*». Κατόπιν παρακαλοῦμε τὸν Κύριο καί Δεσπότη τῆς ζωῆς μας νά μᾶς χαρίσῃ ἀνάπαυσιν σώματος καί ψυχῆς, «*Καί δός ἡμῖν Δέσποτα, πρὸς ὕπνον ἀπιούσιν...*»

* * *

Γράφει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, μπορεῖ νά ἔχουν ἄπειρα στρατόπεδα καί ὑπεροπλία οἱ ἐχθροί, ἀλλὰ οἱ πιστοὶ ἔχουν τὴν συμμαχία τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι «*ἡ πάντων δυνατωτέρα*». Ὁ ἅγιος Θεός γίνεται ἓνα μέ τὸν λαὸ Του, μέ τὸν κάθε πιστὸ καί τὸν προστατεύει μέ τὴν κραταῖα προστασία Του.
Ἔχομε κι ἐμεῖς, παιδιὰ, ἐχθρούς πού μᾶς πολεμοῦν; Τούς γνωρίζουμε;

Σωστά. Ἔχομε ✦ τὸ πολὺ καλὰ ὠργανωμένο στράτευμα τοῦ Ἐωσφόρου μέ τοὺς πολυπειρους πολεμιστές, ✦ τὸν παλαιὸ *ἑαυτὸν* μας, πού ἀντιτάσσεται στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ✦ Ἀλλὰ κι ὡς ἔθνος, ἐπειδὴ εἴμαστε Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ καί θέλουμε νά λατρεύουμε τὸν ἅγιο Θεὸ ἔχομε ἐχθρούς πού μηχανεύονται ποικίλα τεχνάσματα γιὰ νά μᾶς ταπεινώνουν.

Μὴ φοβᾶσθε ὅμως, «*μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός*».

Δεῖτε τί γράφει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Καί οἱ πολεμήσαντες ἀπώλοντο*». Ὁ Σατανᾶς παρουσιάζεται κοσμοκράτωρ καί πανίσχυρος, ἀλλὰ θά ἀποδειχθῇ ἀδύναμος καί ἀνίσχυρος, ὅπως τὸ ἐπιβεβαιώνει ἄλλωστε ἡ ζωὴ καί δρᾶσις τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Ἔθνους μας διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Εἶναι «*μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός*» καί μᾶς προστατεύει μέ ποικίλους, πάνσοφους τρόπους. Εἶναι μαζί μέ ὅσους * «*ἔλαβον αὐτὸν διὰ τῆς πίστεως*», * δέχονται τὴν διδασκαλία Του καί ζοῦν σύμφωνα μέ τὸ θέλημά Του καί * ἐντάσσονται ὡς στρατιῶτες Χριστοῦ στὴ νικηφόρα παράταξι Του.

Παιδιὰ, στὴν ἐποχὴ ἁτῶν ἀνιέρων συμμαχιῶν, ἁτῆς παραζάλης γιὰ κοσμικὴ καταξίωσι, ἡ καλύτερη ἀντιμετώπισις ἐκ μέρους μας τῶν ποικίλων πειρασμῶν, πού σάν κύματα ξεσποῦν ὁ ἓνας κατόπιν τοῦ ἄλλου, δέν θά μπορούσε νά εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν προσευχητικὴ κραυγὴ τοῦ Μεγάλου Ἀποδείπνου: «*Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός*». Ἡ δικὴ μας καταφυγὴ θά εἶναι στὸν Θεὸ καί στὴν Παναγία Μητέρα τοῦ Κυρίου μας, τὴν Ὑπέρμαχο Στρατηγὸ τοῦ Ἔθνους μας.

Μπορεῖ, παιδιὰ, νά μὴν εἶναι εὐκόλο ὅλη τὴν ἡμέρα νά βρισκόμαστε σὲ ἀνοικτὴ ἐπικοινωνία μέ τὸν Κύριο, λόγῳ εἰδικῶν συνθηκῶν, σχολεῖο, ἐργασία, διάφορες δραστηριότητες. Ὅμως, τουλάχιστον πρῶτ' καί βράδῳ, ὁ καθένας μόνος του μέσα στὸ «*ταμεῖον*» του δοξολογεῖ, εὐχαριστεῖ καί δέεται εἰς τὸν **Τριαδικὸν Θεόν**. Ὁμολογεῖ τὴν ἐνοχίαν του καί ζητεῖ ταπεινά ἀπὸ τὸν πλουσιόδωρο Θεὸ ἔλεος, συγχώρησι, χάρι, καθοδήγησι καί βοήθεια.

Τὸ Ἀποδείπνο δέν εἶναι μόνο γιὰ τοὺς Μοναχοὺς. Εἶναι γιὰ ὅλους τοὺς πιστοὺς. Εἶναι ὄπλο προστατευτικό. Εἶναι ἡ πανίσχυρη ἀσπίδα τῆς προστασίας τοῦ παντοδύναμου Δημιουργοῦ, τῶν Ἀγγέλων καί ὅλων τῶν Ἁγίων. Δέν ὑπάρχει μεγαλύτερη εὐλογία ἀπὸ αὐτὴ πού παίρνει ὁ κάθε πιστὸς ὅταν κάθε βράδῳ μετὰ τὸν κόπο τῆς ἡμέρας καί κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ ψελλίζη τὰ ἱερά λόγια τοῦ Ἀποδείπνου.

ΣΥΝΘΗΜΑ: «Ὁ στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ ποτέ δέν πρέπει νά ξεχνᾷ τήν ἀσπίδα του».

ΠΡΟΣΕΥΧΗ:

Κύριε, Ἐσύ πού μᾶς γλύτωσες ἀπό κάθε ἐπίθεσι τοῦ ἐχθροῦ πού γίνεται τήν ἡμέρα, γλύτωσέ μας καί ἀπό κάθε νυχτερινή του ἐπίθεσι. Δέξαι τήν προσευχή μας, σάν νυχτερινή θυσία κι ἀξίωσέ μας νά περάσουμε ὀλόκληρη τήν νύχτα χωρίς κανένα κακό. Ἀλλάξέ μας ἀπό κάθε ταραχή καί δειλία πού μᾶς προξενεῖ ὁ διάβολος, καί χάρισε στίς ψυχές μας προσοχή κι αἴσθησι τῆς παρουσίας Σου, ὥστε καί στόν ὕπνο μας νά Σέ νοιώθουμε κοντά μας. Ἀμήν.

**ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ: ΠΗΓΕΣ ΖΩΗΣ (Βοήθημα Ἀποστολικῆς Διακονίας)
ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ: Ὁ Σωτήρ, Ἡ Δράσις μας**